

РЕЦЕНЗИЯ

От доц. д-р Венцислава Желязкова – преподавател по международно частно право във Великотърновския университет „Св.Св. Кирил и Методий“ и Нов Български Университет

За защита на дисертационния труд „Способи за уреждане на инвестиционни спорове“ за присъждане на образователната и научна степен „Доктор“, професионално направление 3.6 Право, на Цветелина Димитрова Димитрова – докторант по Докторска програма „Международно частно право“ – Юридически факултет на Софийския Университет „Св. Климент Охридски“

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА НАУЧНОТО ЖУРИ,

Темата на представения дисертационен труд е безспорно актуална, интересна и поражда изключително много въпроси както от гледна точка на теорията, така и в практически аспект. През 60-те години на миналия век Световната банка поема инициативата за установяване на международна правна рамка на чуждестранните инвестиции, поставяйки акцент върху взаимодействието между икономическото развитие, международното сътрудничество и ролята на частната международна инвестиция. Следвайки тезата на Генералния съветник на Световната Банка Арон Брош „процедура преди същността“, през 1965 г. е приета Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави /Конвенцията ICSID/, въз основа на която е създаден Международният център за решаване на инвестиционни спорове. Успехът на идеята се потвърждава от обстоятелството, че Конвенцията влиза в сила още през 1966 г. От 90-те години на миналия век се наблюдава истинска вълна на нарастване на инвестиционните спорове, което е резултат както от регламентиране на възможността за решаване на споровете чрез арбитраж, така и поради сключването на голям брой двустранни инвестиционни договори. Анализът на богатата практика на различните правораздавателни органи за решаване на спорове между частноправните субекти и държавите, приемащи инвестициите, се налага с оглед нейното уеднаквяване и безпротиворечивост. Горееизложеното идва да потвърди актуалността и необходимостта от изследването – предмет на дисертационния труд за нашата правна теория, както и за практиката – в момента България е ответник по шест висящи дела пред Международния център за решаване на инвестиционни спорове, а като се има предвид и големия брой

действащи двустранни инвестиционни договори, сключени от България, вероятността за възникване и на бъдещи спорове е твърде възможна.

В българската правна литература към настоящия момент има един цялостен труд относно правото на чуждестранните инвестиции на проф. Н.Натов, публикуван преди повече от 20 години, в който са разгледани общите аспекти при действащата към този момент правна уредба. Публикувани са и редица статии, но те нямат за задача всеобхватно изследване на проблематиката. Настоящият дисертационен труд е съсредоточен върху начина за разрешаване на инвестиционните спорове, поради което той представлява новост за правните изследвания у нас. Сложността на разглежданата проблематика е свързана и с обстоятелството, че правото на инвестициите включва разпоредби на международното икономическо право като част от международното публично право и на националното право на държавите, приемащи инвестицията. Твърде често, особено в рамките на европейските правни системи, трудно се прокарва границата между частноправните и публичноправните аспекти в тази област, при което все по-остро се поставя въпросът дали международното икономическо право се разграничава ясно от публичното или частното право в областта на инвестициите.

Дисертационният труд се състои от увод и три глави, като разглежданата проблематика е логично систематизирана – предмет на делото /същността на инвестиционния спор/, страни по инвестиционния спор, възможните правни способности за решаване на споровете между инвеститора и държавата и проблемите, които се срещат при използване на всеки един от тези способности. Дисертантът разглежда и основните стадии от развитие на производството по всеки един от възможните способности за решаване на инвестиционен спор.

В **Увода** е очертана научно-изследователската теза, като са посочени целите на изследването с оглед предложенията и препоръките, които авторът прави въз основа на анализа на действащите правни актове и практиката по решаване на инвестиционни спорове. Посочена е актуалността на предмета на изследването, включително и с оглед последната решения и актове на Съда на Европейския Съюз /Решението по Дело C- 284/16 Slovak Republic v. Achmea/ и възникналите спорове в теорията и между институциите. Авторът изхожда от постановката, че инвестиционното правоотношение се регулира от нормите на международното частно право /стр. 15, стр. 23, стр. 97, стр. 149, стр. 156 и редица други/, която теза се поддържа в цялостни дисертационен труд. Макар такава виждане да не се споделя в европейската теория и практика по международното частно право, следва да бъдат уважени усилията на дисертанта в защита на това негово становище. Международното инвестиционно право по своята същност, структура и цели по-скоро попада в широкия обег на международното икономическо право като ообособен сектор на международното публично право, особено като се имат предвид особеностите на дългосрочните инвестиционни проекти.

Настоящата рецензия е конструирана в съответствие със съдържанието на дисертационния труд, чията структура напълно одобрявам и считам за удачна и логична. Положителните страни и критичните си бележки изразявам в процеса на обсъждане на отделните части на представения дисертационен труд.

1.В първата глава на дисертационния труд авторът разглежда същността на инвестиционния спор, като се спира на източниците, регламентиращи уреждането на инвестиционни спорове, страните по спора и неговия предмет. Посочването на източниците на правна уредба на инвестиционните спорове в тази глава е оправдано поради това, че в редица международни договори държавите определят правата и задълженията във връзка със закрилата на инвестициите. Несъмнено, както посочва дисертантът, двустранните инвестиционни договори представляват основанието за предявяване на претенция от инвеститора към държавата при неизпълнение на нейните задължения. Интересни са графиките на стр. 36 и 37 от дисертацията, от които се вижда, че броят на инвестиционните спорове с течение на годините расте обратно пропорционално на сключваните инвестиционни спогодби. При разглеждане на многостранните спогодби за закрила на инвестициите, с оглед предмета на дисертационния труд така, както е ограничен в увода – а именно уреждане на инвестиционни спорове, авторът се спира на Договора за енергийната харта и на Северноамериканското споразумение за свободна търговия. Мисля, че тук би могла да се спомене и Конвенцията за разрешаване на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави /ICSID/, като това мое виждане е само от систематична гледна точка, тъй като авторът по-нататък в дисертационния труд подробно е разгледал обхвата и съдържанието на Конвенцията /стр. 139 и сл./. Би могло да се обърне внимание на обстоятелството, че в областта на международните инвестиции едностранните актове на държавите могат да бъдат източник на задължения, на които адресатите биха могли да се позоват. Макар практиката на арбитражните съдилища по решаване на инвестиционни спорове да не е задължителна и да не може да се определи като „източник“, то видно и от по-нататъшното съдържание на дисертационния труд, твърде често арбитражните съдилища се позовават на нея, пък и въз основа на тази практика се изработват определени общи принципи при разглеждане на инвестиционните спорове.

В основата на инвестиционния спор стоят гаранциите, които приемащата инвестицията държава, предоставя на инвеститора въз основа на сключените международни договори /двустранни или многостранни/. В пар. 3 на Глава Първа /стр. 44- 62/ са разгледани различните форми на закрила на инвестициите и техните доктринални обосновки – минимален стандарт на закрила, „формулата на Хъл“, „доктрината на Калво“, принципите в Хартата за икономическите права и задължения на държавите от 1974 г. Анализът на закрилата, предоставяна на инвеститорите, тълкуването на „честно и справедливо третиране“, принципа на недискриминация, националния режим и този на най-облагодетелствана нация авторът прави във връзка и въз основа на арбитражната практика на Международния център за решаване на инвестиционни

спорове. Определен интерес представлява разгледаното от дисертанта прилагане на принципа на най-облагодетелствена нация като обхващащ не само материални права, но и начина за уреждане на инвестиционни спорове: възможността на инвеститор от една договаряща държава да се позове на клауза за уреждане на спорове, съдържаща се в договор с трета държава /стр. 55/. Този въпрос заслужава определено внимание и подкрепям неговото по-нататъшно развитие при последващи разработки на автора.

Основателно дисертантът отделя особено внимание на правната характеристика на субектите по инвестиционния спор. Процесуалното положение на страните по инвестиционния спор – инвеститорът е винаги ищец, а държавата – ответник, се определя от обстоятелството, че държавата в съответния международен договор /двустранен или многостранен/ е поела публичноправно задължение за закрила на инвестициите. Не бих могла да споделя поддържания от дисертанта извод, че „разпоредбите на международното частно право, съдържащи се в правото на чуждестранните инвестиции, предвиждат за държавата единствено задължения, а за инвеститора права“. Международното частно право урежда частноправни отношения, които се характеризират със синалагматичност на правата и задълженията, докато уредбата на чуждестранните инвестиции излиза на друга плоскост; поради тази причина инвеститорът може да предяви иска си срещу държавата пред компетентен за това правораздавателен орган, без да е необходимо наличието на конкретно частно правоотношение между държавата и инвеститора. Изложените от автора аргументи в подкрепа на съществуващата уредба за решаване на инвестиционни спорове /стр. 63/ следва да бъдат подкрепени.

Легитимацията на ищеца за предявяване на иск срещу държавата въз основа на режима за уреждане на споровете между инвеститора и държавата, предвиден в международните договори, предполага квалификация на понятието „инвеститор“, както и определяне на неговата националност като такава на държава-страна по международния договор. В параграф 4.1. на Глава Първа обстойно се разглежда тази проблематика, като по отношение на физическите лица се обръща внимание и на т.нар. „ефективно“ гражданство, какъвто въпрос е бил обсъждан в редица арбитражни решения. Що се отнася до анализиранията разпоредба на §1, б. „в“ от Допълнителните разпоредби на Закона за насърчаване на инвестициите, мисля, че последната има значение в материалноправен аспект, докато при разрешаване на спор, би следвало да се помисли и за друго тълкуване от гледна точка на правоприлагания орган – правото на държавата, където инвеститорът твърди, че има пребиваване.

Достатъчно място в работата е отделено на определянето на националността на инвеститора – юридическо лице от гледна точка на съответните разпоредби на международния договор, респективно чл. 25 от Конвенцията ICSID. Най-често съответният международен договор съдържа критерий за определяне на националността за нуждите на инвестиционното право, съответно закрила на инвестициите, като авторът се спира на различни хипотези. Би могло изрично да се подчертае, че тогава, когато международният

договор /обикновено двустранен/ придава значение на собствеността върху капитала на търговското дружество, това не променя по принцип националността на юридическото лице, а е свързано единствено и само с определянето на качеството му „инвеститор на друга държава“. Дадените примери показват, че в някои случаи разпоредбите за определяне на „националността“ на инвеститора, съдържащи се в двустранните договори за насърчаване и взаимна защита на инвестициите, сключени от Република България, са доста ограничителни – например разпоредбата на Спогодбата между Република България и Швейцарската конфедерация, цитирана на стр. 73. Член 25, ал. 2 б. “б” от Конвенцията ICSID поставя изключително много въпроси, отговор на които може да се търси арбитражна практика с оглед автономна квалификация.

Считам, че разгледаният въпрос в пар.4.1.3 на Глава Първа е с практическо значение, особено като се има последният предявен иск срещу българската държава пред Международния център за решаване на инвестиционни спорове по дело *Moti Ramot v. Bulgaria*, регистрирано на 27 декември 2018 г. – възможността съдружник, респективно акционер да предяви инвестиционен иск за вреди причинени на дружество, регистрирано и осъществяващо дейност в държавата, приемаща инвестицията. Дали дяловото или акционерно участие в дружество, учредено съгласно правото на приемащата държава, представлява инвестиция и би ли могло да се търси защита по реда на способите за уреждане на инвестиционните спорове, зависи от съответния двустранен инвестиционен договор, както правилно се поддържа в дисертационния труд /стр. 79-80/.

Правното положение на държавата като ответник по инвестиционния спор е особено. В тази връзка би могло по-детайлно да бъдат анализирани въпросите във връзка с различните форми на имунитет на държавата, тъй като становището на автора на стр.83-84 при тази аргументировка е трудно защитимо.

В дисертационния труд значително място е отделено на широко разпространения дебат относно понятието „инвестиция“ за неговото съдържание от гледна точка на Конвенцията ICSID. Това е напълно оправдано като се има предвид, че чл. 25 от Конвенцията представлява основание за компетентност на Международния център за решаване на инвестиционни спорове и преценката дали спорът произтича от инвестиция е основният и първостепенен въпрос, който следва да бъде решен с оглед допустимостта на предявения иск. Освен чисто икономическото съдържание, академичната общност и арбитражната практика все повече се ориентира към определяне съдържанието на понятието и в зависимост от съвпадащите разпоредби на междудържавните договори. Разграничението между обикновената търговска сделка между държавата и частноправния субект и инвестицията е наложително с оглед определяне компетентността на правораздавателния орган. Решенията по делото *Joe Morgan v. Egypt /2004/* и *Fedax v. Venezuela /1997/* дават насока в това направление, които са обсъдени от дисертанта.

Съдържанието на Глава Първа обосновава направените изводи /стр. 95/.

2. Втората глава е посветена на способите и реда за уреждане на инвестиционни спорове. Разгледани са два вида способности – такива, при които не се провежда състезателно производство /дипломатическа защита, медиация, помирение/ и решаване на спорове чрез състезателно производство пред правораздавателен орган, което производство завършва с постановяване на решение /държавен съд и арбитраж/. Авторът приема, че компетентността на съответния правораздавателен орган се основава на договореност между страните като разглежда необходимото съдържание на споразумението. „Условията“ в „клаузите за уреждане на инвестиционни спорове“ на практика определят действията, които страните следва да предприемат като предпоставка за допустимостта на инвестиционния иск. При разглеждане на арбитражния способ за решаване на инвестиционни спорове, считам, че не би могло тълкуването на клаузите да се прави в съответствие с разпоредбите на националното /българското/ законодателство за арбитраж по частни имуществени спорове /стр. 104, стр. 106/, тъй като основанието за арбитражната компетентност, предметът на спора и материалното правоотношение при арбитраж по частни имуществени спорове и при инвестиционни спорове имат различен характер. Особеностите на основанието за възникване на арбитражна компетентност при инвестиционните спорове поражда твърде интересни проблеми в случаите, когато инвеститорът е предявил иска пред национален държавен съд и ответникът /държавата/ направи възражение за наличие на арбитражна компетентност – въпроси, които са поставени от дисертанта. Разбира се, тогава когато арбитражната клауза се съдържа в договора между инвеститора и държавата, приемаща инвестицията, възраженията на ответника относно липсата на компетентност на държавния съд ще бъдат подчинени на изискванията на националното законодателство на съответната държава. По-сложен е въпросът, когато арбитражната компетентност възниква в резултат на договор между държавата, приемаща инвестицията и държавата, чиято националност има инвеститорът. В този случай заслужава да се обсъди дали биха били приложими разпоредбите на националното законодателство на държавата пред чийто държавен съд е предявен искът от инвеститора и които разпоредби се отнасят за арбитраж по частни имуществени спорове или основанието за отклоняване на компетентността на държавния съд би било друго /например приматът на международния договор/. Основателно се сочи от дисертанта, че в случай на сезиране на национален държавен съд и арбитраж по инвестиционен спор, сезираният арбитражен съд трябва да прецени идентичността на страните и на предмета на делото /основанието и искането/. Инвестиционният спор е правен, т.е. предмет на спора е защита на тези права на инвеститора, които той черпи от съответния междудържавен договор, сключен от държавата-ответник.

Като характерни за съвременното инвестиционно право са разгледани и алтернативните способности за решаване на спорове – производството по помирение и медиация. По един спор между чуждестранен инвеститор и българската държава, би могъл евентуално да бъде приложим и разглежданият български Закон за медиацията в

случай, че медиацията се осъществява в България, но ми се струва, че едно такова производство ще се движи основно по избрани от страните правила. Що се отнася до съдържанието на чл. 18 от Закона за медиацията, то самият текст е доста противоречив, тъй като постигнатата спогодба в производството по медиация не би могла да получи изпълнителна сила без санкционирането ѝ от държавния съд.

Несъмнено арбитражът като способ за уреждане на инвестиционни спорове между инвеститори с националност на една държава и друга държава, приемаща инвестицията е най-разпространеният способ и в дисертационния труд авторът е отделил основно внимание на него. Подробно са разгледани различните видове арбитраж по инвестиционни спорове – институционен и *ad hoc*. Спецификата при възлагането на решаването на инвестиционен спор от арбитраж е в основанието, от което арбитражът черпи своята компетентност, което е ясно посочено от дисертанта /стр. 130, стр. 132/. Достатъчно обстойно и подкрепено със съответната практика е разгледано производството по инвестиционни спорове пред Международния център за решаване на инвестиционни спорове съгласно Конвенцията ICSID. От практическа полза е обосновката с арбитражна практика на всяка от предпоставките за допустимост на иска съгласно Конвенцията. Институционният арбитраж извършва служебна проверка за своята компетентност във връзка с чл. 25 от Конвенцията /стр. 146/. Подробно са разяснени правилата на институционния арбитраж относно избор на арбитри, процесуалните действия на страните в хода на производството, Арбитражните процедурни правила на Международния център за решаване на инвестиционни спорове и възможността да бъдат избрани процедурни правила. С оглед темата на представения дисертационен труд и направените ограничения още в увода, авторът основателно само бегло посочва приложимото право към същество на спора: няма пречка страните да се споразумеят за приложимо право; разумно е, разбира се, това да бъде вътрешното право на приемащата държава, но следва да се има предвид също така, че приложение ще намерят и редица международни конвенционални норми, общи принципи на международното право, които дават сигурност на инвеститора, че ще бъде взет предвид международният минимален стандарт на закрила. Обърнато е внимание на твърде интересното производство по отмяна на арбитражното решение съгласно чл. 52 от Конвенцията, което е специфично от гледна точка на арбитража като правораздавателен способ: отмяната е възложена на самия Международен център за решаване на инвестиционни спорове от арбитри, които са включени в неговата листа.

Задължението на държавата да признае и допусне изпълнението на постановеното арбитражно решение, постановено от Международния център за решаване на споровете произтича от чл. 53 на Конвенцията, към която държавата се е присъединила. Внимание е обърнато на реда за изпълнение на постановеното арбитражно решение в случай, че осъдителното решение е постановено срещу българската държава, като изпълнителният лист следва да бъде издаден от СГС въз основа на чл. 405, ал. 3 ГПК.

В пар. 10 на Втората глава е разгледана възможността за решаване на инвестиционни спорове чрез арбитраж ad hoc при прилагане на Арбитражните правила на УНСИТРАЛ. Включването на текста на ал. 4 към чл. 1 от Арбитражните правила на УНСИТРАЛ ясно показва възможността същите да бъдат използвани не само за търговски спорове, но и за инвестиционни спорове между държава и инвеститор въз основа на междудържавен договор за закрила на инвестициите. Подробно се коментира редът за избор на арбитри и изискванията за безпристрастност и независимост, начинът на протичане на арбитражното производство. Обърнато е внимание на същественото обстоятелство, че при арбитража ad hoc значение има мястото на арбитража: субсидиарно прилагане на законодателството на държавата по мястото на арбитража спрямо неуредените въпроси в Арбитражните правила на УНСИТРАЛ, съдействието на държавния съд, контрол на държавния съд и т.н. Обсъдени са основанията за отмяна, предвидени в Закона-модел за международен търговски арбитраж, възприет от редица държави, като изложената съдебна практика на различни държавни съдилища е свързана с инвестиционни спорове. Не споделям становището на автора за това, че отпадането на основанието „противоречие с обществения ред“ за отмяна на арбитражното решение с изменението на чл. 47 от българския ЗМТА от 24 януари 2017 г., е неудачно законодателно решение по следните причини: съображението за обществен ред е институт на международното частно право свързан с прилагането на чуждото право от националния съд /чуждото право не може да се съобразява с общественото устройство на държавата на сезирания съд/; арбитражът с място в България, прилагайки българското международно частно право, взема предвид съображението за обществен ред когато се налага прилагане на чуждо право и това е въпрос по същество на спора; в случай на постановено арбитражно решение от чуждестранен арбитраж чл. V, т. 2 от Ню-Йоркската конвенция за признаване и допускане изпълнението на чуждестранни арбитражни решения оправомощава съда да не допусне изпълнението в случай на противоречие на чуждестранното арбитражно решение с обществения ред на държавата, в която се търси изпълнението. Цитираните на стр. 177 решения на чуждестранни съдилища касаят процесуалния обществен ред, нарушенията на който са изрично посочени като основания за отмяна в чл. 47, ал. 1 ЗМТА.

Напълно основателно се посочва на стр. 180, че при допускане изпълнението от СГС на постановено арбитражно решение от арбитраж ad hoc с място в чужда държава по реда на чл. 51 ЗМТА, българският съд няма да прилага чл. 117 КМЧП, но считам, че няма да бъдат приложими и останалите посочени разпоредби /чл.118 -122 ЗМТА/ поради действието на нормите на Ню-Йоркската конвенция.

Систематично и логически са изложени предимствата на арбитража пред останалите способности за уреждане на инвестиционни спорове, които изводи са от определена практическа полза.

3. Изложените в третата глава проблеми и предлаганите решения в системата на уреждане на инвестиционните спорове логично следват направеното изследване в първите две глави на дисертационния труд. Систематизирането на арбитражната практика и изводите въз основа на нея имат съществено практическо значение. И в областта на инвестиционните спорове е възможно постановяване на противоречиви решения и авторът, основавайки се на теоретичните виждания, както и на изследванията в тази област, обосновава средства за преодоляването на тези противоречия. Предлага се като добра система тази, възприета в рамките на Световната търговска организация, неависимо от обстоятелството, че тя стои на друга плоскост.

Особено актуални са въпросите, разисквани в **пар.5.1 от Глава Трета** относно договорите за насърчаване на инвестициите, сключени между държавите-членки на ЕС. Както е добре известно и подробно разгледано в дисертационния труд, Решението по делото *Achmea* на Съда на Европейския Съюз породило редица спорове, като изводите на Съда на ЕС не бяха възприети от Международния център за решаване на инвестиционни спорове. Авторът се присъединява към становището на Генералния адвокат по делото, заключението на който не беше възприето от Съда на ЕС, но пък основателно е поддържано в коментарната литература. Изложени са собствените аргументи на дисертанта в тази насока.

При разглеждането на Всеобхватното икономическо и търговско споразумение между Канада и Европейския Съюз, авторът обстойно се спира на Становището на Генералния адвокат *Yv. Bot*, като приема, че правоприлагащия орган съгласно Споразумението ще се придържа и ще бъде обвързан от правото на ЕС като право на всяка отделна държава-членка, включително и от автономното тълкуването на Съда на ЕС.

4. Всяка глава от дисертационния труд завършва с изводи, които са основани на направения критичен анализ на разпоредбите, съдържащи се в международните договори, и практиката по тяхното прилагане.

Така представеният дисертационен труд има определена стойност поради обстоятелството, че проблематиката в съвременното ѝ състояние се нуждае от обстойно проучване и анализ, който е постигнат. Дава се подбрана и ясна картина за теоретическите и практически затруднения при прилагането на разпоредбите. Интересни са направените предложения за усъвършенстване на способите за решаване на инвестиционни спорове. Цитирана е значителен по обем използвана литература, като в хода на изследването авторът се е позовавал на конкретни становища на съответните автори.

Обстоятелството, че някои от застъпените от дисертанта становища са спорни не омаловажава научната стойност на труда, а по-скоро поражда дискусии, които могат да бъдат от полза.

Във връзка с по-нататъшната работа на дисертанта, включително и възможността за публикуване на дисертационния труд, бих направила следните общи препоръки:

-би следвало да се прецизира боравенето с понятия и термини, които не винаги са приложими при тълкуване на нормативните разпоредби /напр. Lex societatis, използван на стр. 81 и др./;

-не е необходимо да се прави квалификация на всяка норма- дали е императивна, диспозитива, а още по-малко дали е норма на международното частно право, тъй като това в редица от случаите не е необходимо / стр.149, стр.153, стр. 162 и др./, а води и до неточности;

-в някои случаи нормативните разпоредби се нуждаят от по-прецизно тълкуване /стр. 171/

Така отправените критични бележки в никакъв случай не засягат положителната ми оценка за представения дисертационен труд, а по-скоро имат значение за по-нататъшното развитие на научните търсения на автора.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

Представеният дисертационен труд отговаря на изискванията на Закона за развитие на академичния състав в Република България. Трудът съдържа научни приноси с полезност в практиката. Дисертантът притежава не само необходимите теоретични знания, но така също и способността за самостоятелни научни изследвания.

Гореизложеното ми дава основание да дам положителна оценка на качествата на представения за обсъждане труд на докторанта и да предложа на уважаемото Научно жури да присъди образователната и научна степен „доктор“ по професионално направление 3.6. „Право“ /Международно частно право/ на Цветелина Димитрова Димитрова – докторант към Юридическия факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“.

ИЗГОТВИЛ:

Доц. д-р Венцислава Желязкова